

ако и да сж се явявали въ тази борба съ силни логически доказателства*. Освенъ това, той би желалъ да знае: може ли да получи едно пълномощно, подписано отъ мнозина българи и отъ разни градове, и то потвърдено отъ властитѣ; може ли да му се набави препоржчително писмо до влиятелни предъ Високата порта лица, като се поиска и съдействието на турския комисарь въ Букурещъ; и какви биха били дневнитѣ му пари, при скжпия животъ въ Цариградъ и нуждата да участвува въ разни приеми и представителства. Не се ли изпълни всичко това, мисли Селимински, той напраздно би се трудилъ да сполучи нѣщо въ защита на народнитѣ ни права. — Но изглежда, че букурещчани не сж дали благоприятенъ отговоръ на исканията му, и така отиването му въ Цариградъ бива осуетено.

Между това цариградската българска община успѣла по това време да събере до 20 представители отъ много градове и да подаде отъ тѣхно и свое име 60 просби до Високата порта, въ духа на заявлението отъ 1856 г. При среща въ Браила съ цариградския търговецъ Д. Добровичъ, членъ-представителъ на цариградското общество, Селимински ималъ възможность (27 юлий 1857) да узнае, че очакванитѣ тогава отъ разнитѣ епархии делегати за всенародния черковенъ съборъ имали „божа ревность“ за дѣлото, макаръ да „имъ липсвало много“, и че българитѣ се пазѣли отъ Александъръ Екзарха, понеже турското правителство не гледало съ добро око на него. Самъ Селимински заключава отъ една статия на в. „Византисъ“ за образуването на патриаршеска партия въ оня смѣсенъ черковенъ съветъ и за вѣроятността да измами патриаршията всички пратеници, така че да идатъ сторенитѣ разноси отъ сънародницитѣ ни напраздно.

Презъ 1858 г. Селимински съставя два мемоара по българския черковенъ въпросъ, — единиятъ адресиранъ до неизвестенъ „руски дипломатъ“, а другиятъ „до посолството на една велика европейска сила“ въ Цариградъ. Това той ще е сторилъ, може-би, по препоржка на букурещкитѣ българи, тѣй като въ едно писмо до Хр. Георгиева въ ромънската столица (28 мартъ 1858) Селимински дава обяснения, защо е писалъ малко по-надлъжко и защо въ текста не трѣбвало да се съкращава нищо. „Вѣрвамъ, нашиятъ въпросъ нѣма да пострада отъ това, че е изложенъ по-обстойно,